

Cietu negadījumā uz dzelzceļa

“Tas notika pirms 11 gadiem, tieši 20. septembrī. Bija saulaina septembra sestdiena. Garlaicības mākti, mēs, 13 gadus veci puikas, gājām izklaidēties uz dzelzceļa sliedēm, kur lēcām uz braucošiem vilciena vagoniem,” savu stāstu iesāk 24 gadus vecais Mārtiņš Apinis. Mārtiņš pārcietis baisu negadījumu uz dzelzceļa, tas viņam laupīja iespējas nodarboties ar sportu un skriet.

Ne viss, ko rāda filmās ir reāls.

Lai lektu no braucoša vilciena, jāmacās par kaskadieri. Tā ir ļoti bīstama nodarbošanās.

Lai nofilmētu tikai vienu kadru, kur filmas varonis pārlec no viena vagona uz otru, tiek pavadītas neskaitāmas stundas, ieguldīta liela nauda un speciāli uzbūvēts vilciens filmēšanas vajadzībām.

Bija garlaicīgi!

“Tā diena nevēstīja neko ļaunu. Gluži pretēji – bija skaista un saulaina rudens sestdiena. Kamēr mamma bija prom studijās, es sakārtoju māju, bet vēlāk mēs ar draugiem no pagalma gājām spēlēt strītbolu. Tolaik Līvānos bija traki garlaicīgi. Vienīgās interesantās aktivitātes bija strītbols vai kāds cits sporta veids, tomēr mums gribējās kaut ko ekstrēmāku. Mums ar pagalma draugiem patika darīt visādas muļķības, piemēram, lēkt uz braucoša preču vilciena. Parasti mēs uzkāpām uz stāvoša vilciena, kad tas sāka kustēties, pabraucām kādu gabaliņu un nolēcām nost. Todien tas bija nedaudz citādi. Mans čoms iesaucās: “O! Re, vilciens!”, tāpēc mēs sākām skriet, lai paspētu uz tā uzrāpties. Kamēr aizskrējām, vilciens bija sācis kustēties. Tas brauca diezgan ātri prom, tāpēc sekundes laikā vajadzēja pieņemt lēmumu – lēkt vai ne! Es pamanīju, ka trepītes, kurām grasījās pieķerties, ir deformējušās, bet tam vairs nebija nozīmes – es biju pieņēmis lēmumu tām pieķerties. Nākamais, ko atceros: es sēzu dzelzceļa malā ar sadragātu kāju.”

Skarbākās minūtes manā dzīvē

“Mani čomi bija pārbijušies, tāpēc aizskrēja prom. Es paliku viens pats, mēģinot saprast, vai tas patiešām notiek ar mani. Es nezaudēju samāņu, bet šoka stāvoklī sapņēmos un uzliku žņaugu. Man bija apziņa – negribu noasiņot līdz nāvei. Paskatoties uz kāju, sapratu – visticamāk, neizdosies to glābt. Tajā mirklī manī šaudījās miljoniem

domu, bet divas bija viszīmīgākās: mamma būs dusmīga, un ar sportu būs cauri! Es sapratu, ka no šī mirkļa mana dzīve būs pavisam citāda.

Tolaik mobilie telefoni bija retajam, tāpēc centos lūkot pēc cilvēkiem, kuri gāja uz darbu turpat netālu esošajā rūpnīcā. Vismaz divi man vienkārši pagāja garām, pilnībā mani ignorējot. Tās bija skarbākās minūtes manā mūžā. Tikai pēc tam mani pamanīja vietējie puisi un izsauca “ātros”. Beidzot mani aizveda uz Jēkabpils slimnīcu taisīt rentģenu – tas bija smieklīgi manā situācijā. Ārsti saprata, ka nevar man palīdzēt, tāpēc tiku aizvests uz Rīgu, uz Gaiļezeri.”

Savāriju ziepes – kāja lupatās

“Mana mamma kā jebkurš vecāks bija satraukusies, bet lieliski prata to neizrādīt. Viņa man pateica, ka viss būs kārtībā, lai es neuztraucos. Gaiļezērā mani ievietoja reanimācijā. Zināju, ka mans krusttēvs strādā par ārstu kādā no Rīgas slimnīcām, bet nezināju, ka viņš strādā tieši Gaiļezērā. Pirmais, ko satiku slimnīcā, bija viņš. Ar noķertu roku seju viņam atzinos, ka savāriju ziepes un mana kāja ir lupatās. Krusttēvs paskatījās, un viņa sejas izteiksme bija profesionāli saraukta, problēma patiešām bija nopietna. Tomēr no viņa sejas izteiksmes nevarēja nolasīt, cik tā nopietna. Kad tiku ievietots reanimācijā, man sāka dot zāles. Manuprāt, nogulēju kādas divas nedēļas. Varbūt pamodos, bet es ļoti maz atceros no tā laika. Un tad mani sāka operēt, operēt, operēt un operēt.”

Eksperimentāla operācija

“Ārsts nolēma veikt diezgan eksperimentālu operāciju, lai saglābtu manu kāju. Visi lēmumi par manas kājas glābšanu, par risku bija jāpieņem manai mātei. Visvairāk bija cietuši kājas mīkstie audi, tāpēc vajadzēja ņemt muskuļus no muguras daļas un šūt klāt pie kājas. Pastāvēja risks, jo varēja sākties infekcija mugurai, un tad jau uz kārts tiktu likta mana dzīvība, ne tikai kāja. Mana

“NĀKAMAIS, KO ATCEROS: ES SĒZU DZELZCEĻA MALĀ AR SADRAGĀTU KĀJU.”

mamma pieņēma pareizu lēmumu. Lai gan mēs riskējām, eksperimentālā operācija bija veiksmīga. Operācijas bija ļoti sarežģītas – bija jāsaliek kopā kauli, jāsašuj nervi, lai viss darbotos, ne tikai labi izskatītos. Kopumā manai kājai tika veiktas 19 operācijas. Kad mēnesi biju nogulējis reanimācijā, mani pārveda uz nodaļu, un tas bija grūtākais laiks manā dzīvē. Man bija uzlikts kaut kāds aparāts, tā dēļ es nevarēju kustēties, tāpēc gandrīz mēnesi gulēju nekustīgi uz muguras. Kad esi nogulējis divus mēnešus uz gultas, ir ļoti grūti atsākt kustēties. Man pat kafijas krūzi bija grūti noturēt rokās. Katru kājas pirkstiņu vajadzēja iekustināt, un tas bija smagi. Pamazām vingroju un kustējos. Vadlīnijai: ja 20. septembrī notika negadījums, tad savā vārdadienā, 10. novembrī, es pamēģināju ap-

sēsties. Sākumā bija grūti, sāpēja visas malas un man bija bail likt svaru uz kājas. Ar laiku es iekustējos un jau no slimnīcas klibojot izgāju pats. Tās būtu stāsta laimīgās beigas, bet tā viss nebeidzās.”

Es varēju skriet!

“Kad mēnesi biju mājās, radās komplikācijas. Man vajadzēja vingrināt pēdu, bet metāla plāksnes, kas saturēja kaulu, bija atgājušas vaļā. Bija jātaisa vēl viena operācija, jāliek kāja gipsī. Ar gipsi man nācās staigāt pusgadu. Pēc tam, kad man likās, ka esmu vesels, sekoja vēl operācijas. Vēlāk izrādījās, ka potītes kaulā radusies infekcija no netīrumiem, kas bija uz dzelzceļa. No infekcijas veidojās augonīši, kurus izoperēja, bet tad tie atkal parādījās, un tā vairākus mēnešus es atkal braukāju uz slimnīcu. Tikai vēlāk izrādījās, ka potītes kauls nav glābjams, un tā daļu nācās izņemt. Ja sākumā potīte darbojās lieliski un es varēju paskriet, tad tagad es to vairs nevaru izdarīt. Man izņēma kādus sešus centimetrus no kājas taisnā kaula. Tad man bija jāstaiģa ar visai briesmīgu aparātu un kruķiem. Tas

dienā stiepa kaulu par dažiem milimetriem. Kamēr staigāju ar aparātu, kauli bija kļuvuši mīksti, tāpēc neilgi pēc tam, kad aparātu noņēma, es salauzu kāju! Kādu pusgadu atkal staigāju ar gipsi.”

Nekam neesmu derīgs

“Tikai tad, kad man bija 17 gadu, tātad pēc četriem gadiem kopš negadījuma, es sāku justies normāli. Nevarētu teikt, ka pirms negadījuma es biju izcils sportists, tomēr es apmeklēju basketbola, teikvando, vieglatlētikas un citas nodarbības. Pēc negadījuma biju ieslīdzis depresijā, man likās, ka nekam neesmu derīgs. Tomēr es sevi atradu mūzikā jeb didžejosānā un mūzikas producēšanā. Ar radnieku palīdzību mēģināju atklāt sevi kādā citā aktivitātē, jo ar sportu viss nebeidzās. Pašlaik mans pamatdarbs ir grafiskais dizains, bet ar mūziku es nodarbojos brīvajā laikā. Nedēļas nogalēs esmu didžejis.”

Agrāk vai vēlāk tas būtu noticis

“Protams, ja man būtu iespēja, es mainītu šo dienu, bet zinu, ka agrāk vai vēlāk ar mani kaut kas sliktš būtu noticis. Tolaik Līvānos nebija, ko darīt, un tādi hiperaktīvi jaunieši kā es, ja nepiepildīja sevi kādā vērtīgā nodarbībā, tad visdrīzāk savārija ziepes uz ielām. Bez lēkšanās pa vilciena vagoniem mēs darījām daudz ko citu stulbu, piemēram, braukājām pa ledus gabaliem un kāpām uz māju sienām. Tajā laikā tas likās forši. Es zināju, ka tas ir slikti, ka tas var beigties nelāgi, bet nebija apziņas, kas atturētu no muļķībām. Nebūtu negadījuma ar vilcienu, es būtu nokritis no kādas piecstāvu mājas. Starp citu, tā arī notika! Es nokritu no mājas, bet man tas nesniedza nekādu mācību. Pēc tam, kad gulēju slimnīcā ar savainoto kāju, tad gan es sapratu. Vēl joprojām jutos visiem parādā, jo sagandēju ne tikai savu dzīvi, bet arī mammas un māsas dzīvi. Sabojāju viņām nervus, un jutos vainīgs vēl šodien. Lai gan izjūtas, ko sniedz ekstrēmas aizraušanās, ir foršas, jāatceras, ka agrāk vai vēlāk kaut kas tomēr notiks. Nevajag rēķināties ar to, ka viss vienmēr būs lieliski, kādreiz var gadīties kā man – būt nepareizajā laikā un vietā.”

**Dzirdi!
Redzi!
Dzīvo!**

